

Στην τελευταία σελίδα του χθεσινού Goal (5/6ου), διάβασα την αρθρογραφία του Κώστα Καίσαρη. Ο εν λόγω κονδυλοφόρος δεν ανήκει σε γκρίζες ζώνες. Έχει ή πιστούς αναγνώστες ή εκείνους που δεν τον αντέχουν. Υποθέτω ότι είναι και θέμα ηλικιακό. Εννοώ ότι οι μεγαλύτεροι σε ηλικία, ενδεχομένως και οι πιο περπατημένοι έχουν μια άνεση στο να τον καταλάβουν, άρα και να τον αποδεχτούν. Προσωπικά, είτε συμφωνώ είτε διαφωνώ, βρίσκω χρόνο να τον διαβάσω, διότι εκτιμώ ότι είτε στη μια περίπτωση είτε στην άλλη προβάλλει τα θέματα με τρόπο διαφορετικό, εξωθεσμικό και τελικά ενδιαφέροντα.

Στο χθεσινό Goal, λοιπόν, ασχολήθηκε με τον πρωθυπουργό και το Διεθνές ράλι Ακρόπολις. Αντιγράφω:

«Ένα και μόνο γεγονός αναδεικνύει το αυτονόητο. Οτι η Ελλάδα έχει αφήσει πίσω της τη μιζέρια κι έχει μπει στον δρόμο της ανάπτυξης και της προόδου: η παρουσία του Αντώνη Σαμαρά σαν αλυτάρχη στην εκκίνηση του Ράλι Ακρόπολις! Ο ίδιος ο πρωθυπουργός έπιασε στα χέρια του τη σημαία κι έδωσε το σήμα της εκκίνησης στον πρώτο οδηγό! Αν η Ελλάδα είχε προβλήματα, αν η Οικονομία είχε ζόρια, θα έκανε αυτά τα καραγκιοζιλίκια ο πρωθυπουργός; Θα έβρισκε τη διάθεση να το ρίξει στην τρελή και να κουνάει τη σημαία, όπως ο Βέγγος στις ελληνικές ταινίες; Σε καμία περίπτωση. Το γεγονός ότι ο πρωθυπουργός της χώρας κάνει αυτές τις σαχλαμάρες σημαίνει πως έχει λύσει όλα τα άλλα προβλήματα. Κι επειδή δεν έχει άλλη δουλειά να κάνει, έκανε τον αφέτη στο Ζάππειο. Όσο για κάποιον που ακούγεται στο σχετικό βίντεο να φωνάζει «πάτα τον τον πούστη», έχουμε να πούμε ότι οι κακοήθεις, οι παλιάνθρωποι και οι καζουροποιοί ποτέ δεν εξέλειπαν απ' αυτόν τον τόπο. Αυτά ».

Αναφέρω την άποψή του

ως αντιστάθμισμα στη θαυμαστική σημειολογία άλλων συντακτών για την πρωθυπουργική παρουσία. Είναι πάντως, ολίγον διπολική, η δημοσιογραφική συμπεριφορά στο θέμα της παρουσίας των πολιτικών προσώπων στις αγωνιστικές αυτοκινητικές εκδηλώσεις. Άλλοτε κριτικάρουν την απουσία τους και άλλοτε την παρουσία τους. Μοιραίο, αφού και το ένα και το άλλο συνήθως κρίνονται αρνητικά.

Πόση φαντασία απαιτούσε άραγε η σκέψη, να μην είναι η ράμπα κόντρα στον ήλιο;

Από τα πρώ τα βήματα

εκείνα της δεκαετίας του '50 και των αρχών της δεκαετίας του '60 όπου η λέσχη, ως συντηρητικό προπύργιο τελούσε υπό την αιγίδα της Α.Μ. του Βασιλέως. Τότε που ο Παύλος και η Φρειδερίκη ανέβαιναν στο λόφο του Φιλοπάππου με την μαύρη Thunderbird και απένειμαν τα έπαθλα στους διακριθέντες. Αργότερα πήγαινε ο διάδοχος Κωνσταντίνος μαζί με τις αδελφές του. Το '60 ανέβηκε και ο Καραμανλής ως πρωθυπουργός. Ο Κωνσταντίνος είτε ως διάδοχος, πριν το '64 είτε ως βασιλεύων είχε στενή σχέση. Κατέβαινε στα τρίωρα, δίπλα στα “Βασιλικά” ήταν εξάλλου, αλλά και στην Κέρκυρα, επίσης δίπλα στα θερινά ανάκτορα, βλέποντας με ενδιαφέρον τότε τις προσπάθειες της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς οδηγών. Η στενή αυτή σχέση ουδέποτε μεταφράστηκε σε μια ουσιαστική παροχή. Οι κρατικοί επίσημοι συνέχιζαν να παρευρίσκονται στις απονομές του Δ.Ρ.Α. Ο αντιστράτηγος Ζωιτάκης ως αντιβασιλεύς και συνταγματάρχης Μπαλόπουλος με το κοστούμι του γ.γ. του Ε.Ο.Τ. ανέβηκαν στου Φιλοπάππου κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής δικτατορίας, ενώ όσο περνούσαν τα χρόνια τα αξιώματα που παρευρίσκονταν έχαναν την αίγλη τους. Το '79 π.χ. ήταν ο Τάκης Λαμπριάς επίσης ως γ.γ. του Ε.Ο.Τ., τόσο στην εκκίνηση όσο και στην απονομή.

Όπως και να έχει

οι πολιτικοί σπάνια προσέφεραν στον εθνικό μας αγώνα. Είτε διότι δεν καταλάβαιναν, είτε διότι δεν ήθελαν, είτε διότι δεν μπορούσαν, έμεναν μακριά του σε ότι αφορά το επίπεδο ουσιαστικής προσφοράς. Οι πιθανότητες της προσωπικής προβολής τους μέσα από το συγκεκριμένο γεγονός δεν ήταν πολλές και προτιμούσαν άλλα, που απολάμβαναν μεγαλύτερη δημοσιότητα. Τις λίγες φορές που οι εκπρόσωποι της τελευταίας γενιάς της εξουσίας βρέθηκαν δίπλα στον αγώνα, οι κάμερες της τηλεόρασης ήταν ωσαύτως παρούσες. Όπως στην εκκίνηση του 48ου από το Ζάππειο. Όμορφο απόγευμα, φόρεσαν τα καλά τους χαμόγελα και το μεγαλοπρεπές ύφος του κ. Υπουργού (Βερελής) ή του κ. Δημάρχου (Αβραμόπουλος), στήθηκαν, είπαν τα γνωστά μεγάλα λόγια, κέρδισαν το χρόνο δημοσιότητας τους και αποχώρησαν όλοι ευχαριστημένοι.

Αν η κουβέντα

πάντως γίνεται για τους Ελληνικούς αγώνες η πορεία είναι φθίνουσα. Ο χώρος, που συνειδητά γνώρισα στα μέσα της δεκαετίας του '60, μεταλλάχτηκε σε κάτι πιο προσιτό στα τέλη της επόμενης δεκαετίας αποκτώντας μια ενδιαφέρουσα και σχετικά ομαλώς εξελισσόμενη τροχιά. Τώρα, το τι συνέβη και από τον Σταθάτο και το Γιαννουλάτο, φτάσαμε στη σημερινή εικόνα διάλυσης με τα απίστευτης ρηχότητας παρασκηνακά παιχνίδια και λόγους του τύπου *«όταν θα γίνω κράτος, όπου γυρίζει ρόδα στην Ελλάδα θα την ελέγχω»* είναι μια ιστορία που αν θες να είσαι δίκαιος δεν επιδέχεται πολλές ερμηνείες.

Έχει τις ρίζες της,

σε διάσπαρτα περιστατικά αδικίας που ξεκινούν από το “Ακρόπολις” του '53, που πολλαπλασιάζονται στα επόμενα χρόνια, που θα λάβουν προκλητικές διαστάσεις το '68. Το '79 αποκτούν απειλητική μορφή, ενώ η διεκδίκηση του πρωταθλήματος ράλι του '84 έσπρωξε τα πράγματα εκτός ελέγχου. Στη συνέχεια ζήσαμε την ανατροπή. Αυτός που δεν έπρεπε, λόγω παρελθόντος, ούτε έξω από τη Λέσχη να περνά, αγόρασε την αντιπροεδρία. Ο κύβος είχε ριφθεί. Οι αγώνες έγιναν business. Ατυχώς η επιχείρηση έπεσε έξω, όπως τόσες άλλες, που όριζαν οι μέχρι πρότινος θεωρούμενοι επιτυχημένοι. Ο αποκαλούμενος ως πρόεδρος, αλλά τυπικά απλό μέλος (παράνοια ε;) συνελήφθη, αφέθηκε ελεύθερος αλλά

τα εκατομμύρια των χρεών παραμένουν και η μάχη τώρα διεξάγεται για το μεδούλι των ερειπίων, ανάμεσα σε ομοσπονδίες και άλλα τινά.

Το μέλλον προβλέπεται ζοφερό και ίσως είναι ευκαιρία για τομές. Το θέμα είναι ποιοι, γιατί και πότε θα τολμήσουν. Όλοι έχουν σημαντικότερα θέματα να ασχοληθούν και έτσι ο χώρος παραμένει ελεύθερος στους επαγγελματίες ιντριγκαδόρους.